ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΑ ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ

Του λι θου σφρα γι σθε ντος υ πο των Ι ου δαι ων και

ςτρα τι ω των φυ λασ σον των το α χραντον σου σω ω μα

α νε ε ςης τρι η με ρος Σω τηρ δω ρου με νος

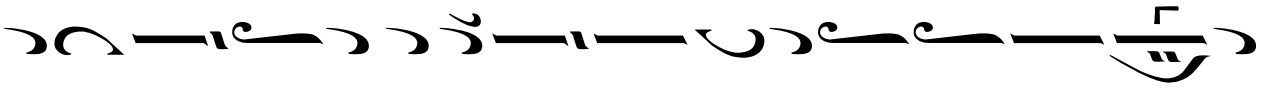

τω κο σμω την ζω ην δι α τϋ το αι δυ να α μεις

των ϋ ρα νων ε βο ων σοι Ζω ο δο ο τα δο ο

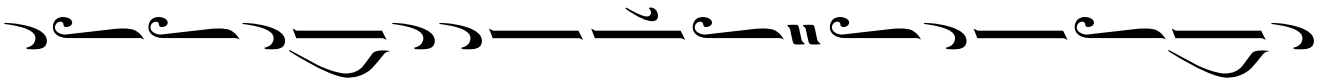

ξα τη α να στα σει σϋ Χρι στε δο ο ξα τη βα σι λει α

σϋ δο ξα τη οι κο νο μι α σϋ μο νε φι λα αν θρω ω πε

Θεοτοκίον

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοι Παρθένε τὸ Χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκοῦτο ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ ἁγίᾳ κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαυὶδ, ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, βαστάσασα τὸν Κτίστιν σου. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί, δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ, δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ τόκου σου.

ΗΧΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

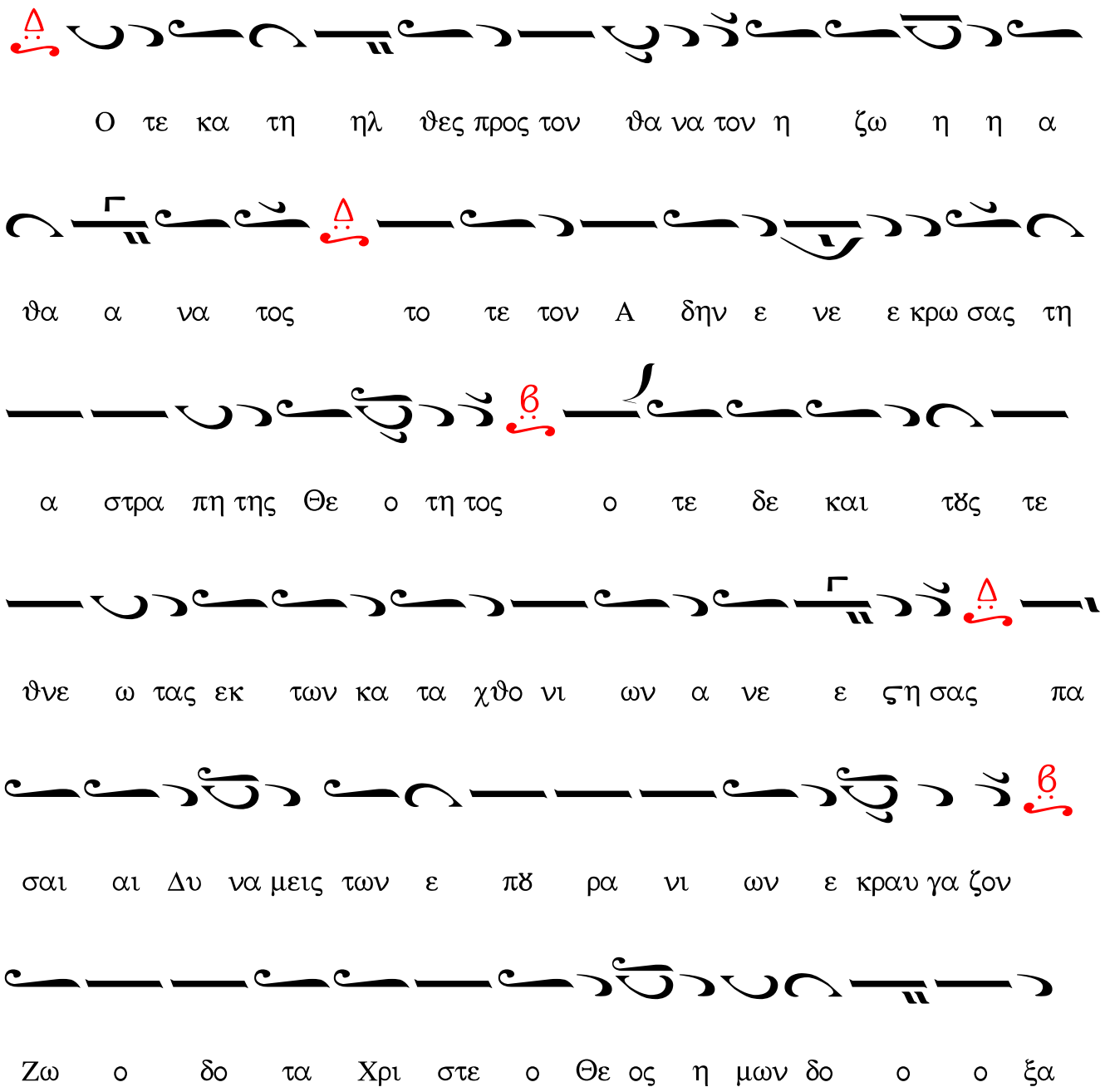

σοι

Θεοτοκίον

Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν, πάντα ὑπερένδοξα, τὰ σὰ Θεοτόκε μυστήρια· τῇ ἁγνείᾳ ἐσφραγισμένη, καὶ παρθενίᾳ φυλαττομένη, Μήτηρ ἐγνώσθης ἀψευδής, Θεὸν τεκοῦσα ἀληθινόν· αὐτὸν ἱκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΗΧΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

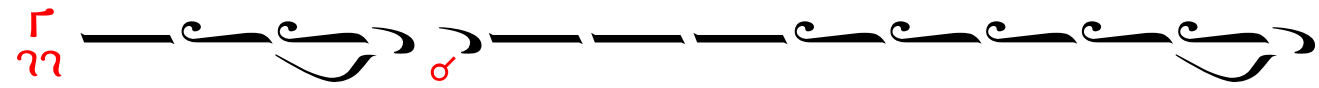

Ευ φραι νε σθω τα ȣ ρα νι α α γαλ λι α σθω

τα ε πι γει ει α ο τι ε ποι η σε κρα τος εν βρα

χι ο νι αυ τȣ ο Κυ ρι ος ε πα τη σε τω θα να

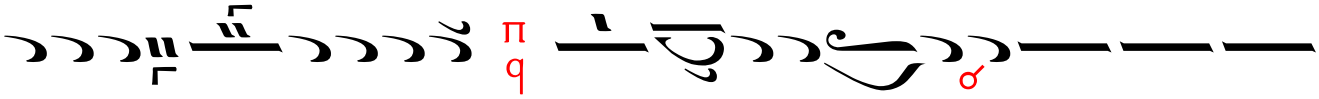

α τω τον θα α να α τον πρω το το κος των νε κρων ε γε νε

το εκ κοι λι ας Α δȣ ερ ρυ σα το η μας

και πα ρε σχε τω κο ο σμω το με γα ε ε λε ε

ος

Θεοτοκίον

Σε τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείσῃ, ὁ Υἱός σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

ΗΧΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

Το φαι δρον της Α να ς̣α σε ως κη ρυ γμα εκ τȣ̈ αγ

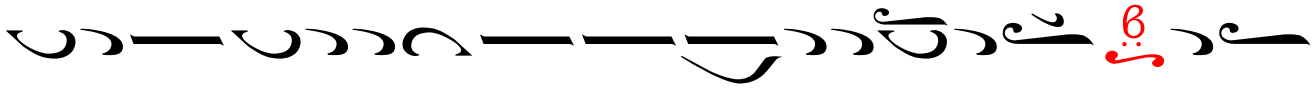

γε λȣ̈ μα θȣ̈ σαι αι τȣ̈ Κυ ρι ȣ̈ μα θη τρι αι και την

προ γο νι κην α πο φα σιν α πορ ρι ι ψα σαι τοις

α πο ς̣ο λοις καυ χω με ναι ε λε γον ε σκυ λευ ται

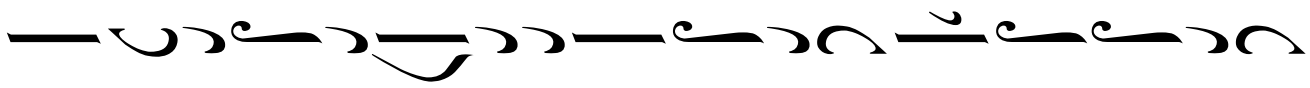

ο θα να τος η γερ θη Χρι στος ο Θε ος δω ρȣ με

νος τω κο σμω τω με γα ε λε ος

Θεοτοκίον

Τὸ ἀπ᾽ αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἑνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἑκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι᾽ οὗ ἀναστήσας τὸν πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΗΧΟΣ ΠΛΑΓΙΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ

Τον συ να ναρ χον λο γον πα τρι και πνευ μα τι τον εκ

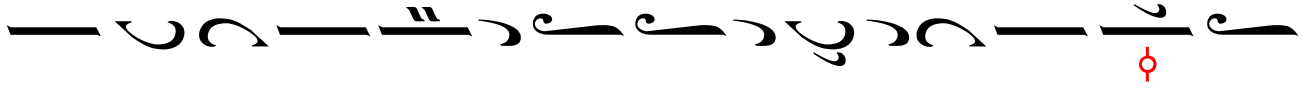

παρ θε νȣ τε χθεν τα εις σω τη ρι αν η μων α

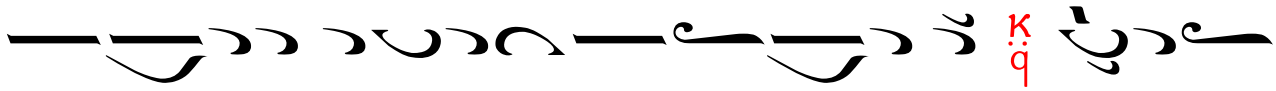

νυ μνη σω μεν πι στοι και προ σκυ νη σω μεν ο τι ην

δο κι σε σαρ κι α νελ θειν εν τω ϛαυ ρω και θα να τον

υ πο μει ναι και ε γει ραι τȣ̈ς τε ϑνε ω ω τας εν

τη εν δο ξω α να ς̣α σει αυ τȣ̈

Θεοτοκίον

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος· χαῖρε τεῖχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων εἰς σέ· χαῖρε ἀχείμαστε λιμὴν καὶ Ἀπειρόγαμε· ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκί τὸν Ποιητήν σου καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπῃς, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων, καὶ προσκυνούντων τὸν Τόκον σου.

ΗΧΟΣ ΠΛΑΓΙΟΣ ΤΟΫ ΔΕΫΤΕΡΟΫ

Αγ γε λι και Δυ να α α μεις ε πι ι το μνη μα σȣ̈

και οι φυ λασ σοντες α πε νε κρω ϑη σαν και ι ς̣α το

Μα ρι α εν τω τα φω ζη τȣ̈ σα το α χρα ντον σȣ̈ Σω μα

ε σκυ λευ σας τον Α δην μη πει ρα σϑεις υπ αυ τȣ̈ υ πην

τη σας τη Παρ θε νω δω ρȣ με νος την ζω ην ο α να

ς ας εκ των νε κρων Κυ ρι ε δο ξα σοι οι

Θεοτοκίον

Ο την ευ λο γη με νην κα λε σας σȣ ȣ Μη τε ρα ηλ

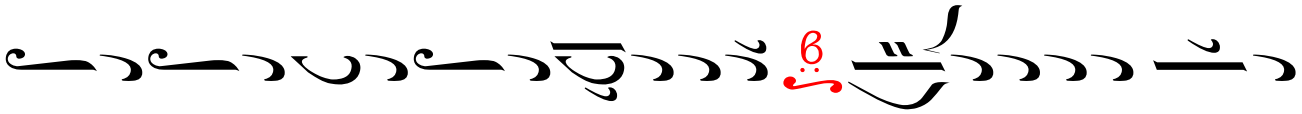

θες ε πι το πα θος ε κȣ σι α βȣ λη λαμ ψας εν τω ς αυ ρω α

να ζη τη σαι θε λων τον Α δαμ λε γων τοις Αγ γε λοις

συγ χα α ρη τε μοι ο τι ευ ρε θη η α πο λο με νη

δραχ μη ο παν τα σο φως οι κο νο μη σας δο ξα σοι οι

οι

ΗΧΟΣ ΒΑΡΥΣ

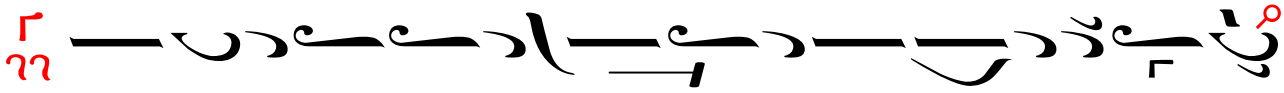

Κα τε λυ σας τω Σταυ ρω ω σȣ̆ τον θα να τον η νε

ω ξας τω λη ς η τον πα ρα δει σον των Μυ ρο φο ρων

τον θρη νον με τε βα λες και τοις σοις Α πο ς ο λοις κη ρυτ τειν ε

πε τα ξας ο τι α νε στης Χρι στε ε ο Θε ος πα

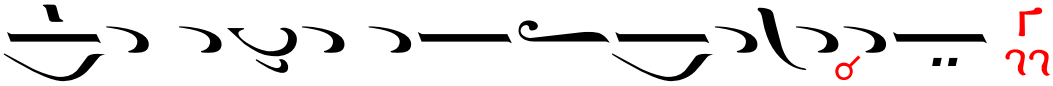

ρε χων τω κοσ μω το με γα ε ε λε ε ος

Θεοτοκίον

Ως της η μων α να στα σε ως θη σαυ ρι σμα τȣ̆ς ε

πι σοι πε ποι ϑο ο τας πα νυ μνη τε εκ λακ κȣ και

βυ ϑȣ πται σματων α να γα γε συ γαρ τȣς υ πευ ϑυ νȣς τη α

μαρ τι α ε σωσας τε κȣ σα την σω τη ρι ι αν

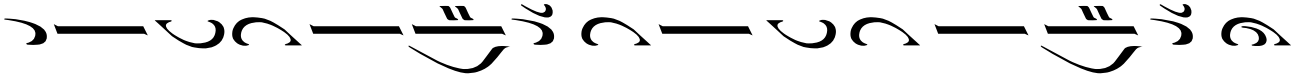

η προ το κȣ παρ ϑε νος και εν το κω Παρ ϑε νος και

με τα το κον Παρ ϑε ε νο ο ο ος

ΗΧΟΣ ΠΛΑΓΙΟΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ

Γα

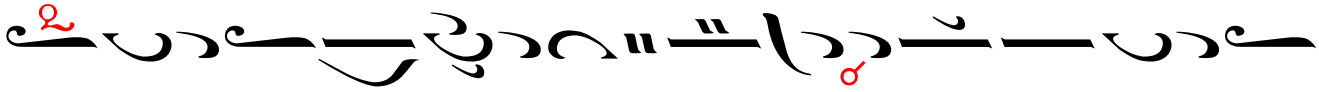

Εξ υ ψȣς κα τηλ ϑες ο ο Ευ σπλαχ νος τα φην κα τε

δε ξω τρι ι η με ε ρον ι να η μας ε λευ θε ρω σης

των πα θων η ζω η και η α να ϛα σις η μων Κυ ρι ε

ε δο ξα α σοι

Θεοτοκίον

Ο δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ σταύρωσιν ὑπομείνας ἀγαθέ, ὁ θανάτῳ τὸν θάνατον σκυλεύσας, καὶ Ἔγερσιν δείξας ὡς Θεός, μὴ παρίδῃς οὓς ἔπλασας τῇ χειρί σου· δεῖξον τὴν φιλανθρωπίαν σου ἐλεῆμον· δέξαι τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον πρεσβεύουσαν ὑπὲρ ἡμῶν καὶ σῶσον Σωτὴρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον.